

Λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. *Traverso* ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συτακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 10/06/2024.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπτερο της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετράλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:

antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:

antifacommunity.gr/traverso

ΑΣ ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΟΙ ΧΟΡΟΙ!

Οι πόλεις της ελληνικής επικράτειας είχαν χρόνια να δουν μαζεμένη τόση χαρά. Ο Παοκ πήρε το πρωτάθλημα στο ποδόσφαιρο, ο Παναθηναϊκός πήρε την Euroleague στο μπάσκετ και ο

Ολυμπιακός πήρε το Conference League. Η χαρά μοιράστηκε στα τρία και όλα αυτά συνέβησαν μέσα στην ίδια βδομάδα. Δίπλα σε αυτές τις χαρές, βέβαια, πρέπει να προσθέσουμε την αβρότητα που έχουν προκαλέσει οι χρηματαγορές, που ξεκινούν από τη χαλαρή νομισματική πολιτική που συνεχίζει η Ευρωπαϊκή Ένωση και καταλήγουν στις τσέπες των αφεντικών μας, των καπιταλιστών του χρήματος και των λοιπών εντερπρενέρ που απομυζούν την εργασία μας. Τι άλλο; Να προσθέσουμε φυσικά και τον καλλιτεχνικό οργασμό που έχουν πυροδοτήσει τα ιδρύματα των εφοπλιστών που «αγωνίζονται» για τα ανθρώπινα δικαιώματα, την ορατότητα όλων των επιτελέσεων και όλων των φύλων, και στήνουν από δω κι από κει τέκνο πάρτι. Για το τέλος, αφήσαμε τα λεφτά που έρχονται και καταθέτουν στα ελληνικά POS οι τουρίστες, τα μεγάλα κατασκευαστικά έργα όπως αυτά του Ελληνικού, της νέας γραμμής του μετρό και φυσικά τις δουλειές των ελληνικών κατασκευαστικών στην Αλβανική Ριβιέρα και στη Μέση Ανατολή, ώστε να τα προσθέσουμε κι αυτά σε όλα τα παραπάνω και ο καμβάς να ολοκληρωθεί.

Όμως, κάτω από την σκόνη που αφήνουν τα ποδοβολητά από τα πάρτι υπάρχουν διάφορα άλλα καθόλου ευχάριστα. Ας πούμε, την Τετάρτη 17/5 ο πρωθυπουργός της Σλοβακίας δέχτηκε πυροβολισμούς από έναν 71χρονό σεκιουριτά-ποιπή και έγινε ο πρώτος ευρωπαίος πολιτικός που δέχεται σφαίρες στον 21ο αιώνα. Πιο άτυχος ήταν ο πρόεδρος του Ιράν, Εμπραχίμ Ραΐσι, του οποίου το ελικόπτερο έπεσε μυστηριωδώς ενώ πετούσε πάνω από τις οροσειρές του Βορείου Ιράν. Ο Ραΐσι πέθανε ακαριαία σε αντίθεση με τον Σλοβάκο ομόλογό του που επιβίωσε και αναρρώνει. Αν δεν σας αρκούν όσα συμβαίνουν στις κορυφές των κρατών, έχουμε κι άλλα... Όπως το γεγονός πως έφτασε στην Ουκρανία με κάθε επισημότητα ο πρώτος Έλληνας εκπαιδευτής πιλότων για τα F-16 ή το ότι οι ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις πήραν το πράσινο φως για να χρησιμοποιούν οπτικά συστήματα που έχουν προμηθευτεί από τα κράτη της Ε.Ε και τις ΗΠΑ σε στρατιωτικούς στόχους μέσα στο έδαφος της Ρωσίας. Εννοείται, βέβαια, πως ο ισραηλινός στρατός συνεχίζει να δολοφονεί στην Παλαιστίνη και οι εγχώριοι χειροκροπητές του κινούνται σε ένα συναισθηματικό φάσμα, ανάμεσα στην νηφαλιότητα των ίσων αποστάσεων και στον ενθουσιασμό για τις όποιες ισραηλινές επιτυχίες.

Όλα αυτά τώρα, δεν τα γράφουμε για να αντιστρέψουμε το κλίμα της

ευφορίας. Το οποίο άλλωστε, ειδικά σε ό,τι έχει να κάνει με τις επιτυχίες των ομάδων, το συμμεριζόμαστε κάπως. Ευτυχώς ή δυστυχώς, μοιραζόμαστε αρκετά από τα πάθη της εργατικής τάξης που ζει μέσα στην ελληνική επικράτεια και *δεν θέλουμε καθόλου να χαλάσουμε το πάρτι*. Δεν μπορούμε, όμως, να μη σημειώσουμε πως καθώς όσα αναφέρονται στην πρώτη παράγραφο ισχύουν στον ίδιο βαθμό που ισχύουν και όσα αναφέρουμε στη δεύτερη, έχουμε μπροστά μας μια ολοζώντανη και μεγάλη αντίφαση, της οποίας οι δύο πόλοι συνυπάρχουν και επιδρούν ταυτόχρονα στη συγκυρία.

Δυστυχώς, όμως, η ιστορία βαδίζει πάντα από την κακή της πλευρά. Στην Καθημερινή, στις 28/05, εμφανίστηκε ένα άρθρο με τίτλο Γιατί δεν μειώνουμε τους φόρους στην κατανάλωση; Εν τω μεταξύ, με το που γράφουμε τον τίτλο του άρθρου στα αυτιά μας χοροπηδάει ένας τυχαίος αριστερός πανελίστας που λέει άναρθρα: το κωλόσογο, ο Μπιστοτάκης, τα συμφέροντα, οι κερδοσκόποι, ο Χατζηδάκης κοκ. Βλακείες δηλαδή. Αν διαβάσουμε προσεκτικά το άρθρο, μπορούμε να καταλάβουμε πολλά περισσότερα από το θόρυβο της αριστεράς του κράτους. Γράφει για παράδειγμα:

Με τόσο μεγάλο έλλειμμα παραμένουμε ευάλωτοι σε ενδεχόμενη εξωτερική κρίση, σύμφωνα με τον κεντρικό τραπέζιτη. Γι' αυτό πρέπει να αυξήσουμε το ποσοστό χρηματοδότησης των επενδύσεων από εγχώριες αποταμιεύσεις και όχι από το εξωτερικό.

Είπαμε, η κακή πλευρά είναι βαρύτερη από την καλή...Τα παραπάνω λόγια ανήκουν στον εθνικό μας τραπέζιτη Γ. Στουρνάρα. Ο οποίος με απλά λόγια λέει πως αν θέλουμε να είμαστε έτοιμοι για τις κρίσεις που έρχονται πρέπει τα αφεντικά να αρχίσουν να συσσωρεύουν και να επενδύουν με δικούς τους πόρους. *Ποιος είναι ο μοναδικός πόρος που παράγει αξία;* Ρωτάμε εμείς. Είναι γνωστή η απάντηση. Ο δραστήριος κακός πόλος της ιστορίας κάνει τα αφεντικά μας να κοιτάνε πίσω από τη σκόνη που σπκώνεται από τα πάρτι. Και να ψιθυρίζουν: *Ο βαθμός εκμετάλλευσης της εργασίας πρέπει να ανέβει κι άλλο*. Καλές οι χρηματοροές που προκύπτουν από τον πληθωρισμό, την μηδενική αποταμίευση και την ευνοϊκή νομισματική πολιτική, αλλά πρέπει το εθνικό κεφάλαιο να γίνει πιο ισχυρό και έτσι να αναζητήσει μεγαλύτερα οφέλη μέσα στον παγκόσμιο -εμπορικό- πόλεμο.

Η ευφορία της περιόδου των Ολυμπιακών Αγώνων, του Ευρο και των μεγάλων κατασκευαστικών έργων, έφερε ένα πογκρόμ ενάντια στους Αλβανούς μετανάστες εργάτες. Η βίαιη ταξική πειθαρχία ακολουθεί πάντα την εθνική ανάπτυξη με τον ίδιο τρόπο που ο Σεπτέμβριος ακολουθεί τον Αύγουστο. Η ρευστότητα εύκολα μετατρέπεται σε ανάγκη

για αύξηση των αποταμιεύσεων, η έξοδος στις αγορές μετατρέπεται σε ανάγκη για ισοσκέλιση του εμπορικού ισοζυγίου και η ευφορία, εφόσον είναι εθνική ευφορία, γρήγορα δείχνει τα δόντια της στην εργατική τάξη.

Θα θέλαμε πολύ όσα γράφουμε να βγαίνουν μέσα από το καταφύγιο του ιστορικισμού. Να είναι παλιές βεβαιότητες μεταμφιεσμένες σε εκτιμήσεις. Δυστυχώς όμως είναι η προλεταριακή εμπειρία που μας κάνει να ανησυχούμε. Η συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης συγκυρίας. Το πόδι της ευφορίας μοιάζει να κουτσαίνει, αντίθετα το πόδι του πολέμου πατάει όλο και πιο γερά. Αν συνεχίσουμε, λοιπόν, να ανεχόμαστε την αγκαλιά της κρατικής ιδεολογίας, αν συνεχίζουμε να βλέπουμε πυροτεχνήματα εκεί που πέφτουν βόμβες, τότε το χαμόγελο στο πρόσωπο μας θα μοιάζει με αυτό που είχαν στα χείλη τους οι στρατιώτες πηγαίνοντας προς το μέτωπο.

editorial

